

Gerencsér Anna

Felhők Nara fölött

Mikor Kyousuke meglátta a gőzt, először a fák között szétterülő ködnek vélte. Tovább botladozott a hóban, amerre a ködöt sejtette, gondolatai egy esetleges rejtekhelyről épp oly homályosak voltak, mint az esti erdő.

Csak akkor jött rá, hogy egy forrásra bukkant, mikor már majdnem beleesett. A mély havat itt ropogó jég váltotta fel, s a felbugyogó forró víz kis medencében gyűlt össze, mely fölé repedt üvegtáblákként nyúltak be a jég csöpögő lemezei. Kyousuke csak egyszer látott üveget, még a táborban, s akkor kőbe faragott jégre emlékeztette. A *gaikokujin*, aki az üveget hozta, azt mondta, tengerentúli hazájában ilyen üveg ereszti be a napsugarakat a templomokba és palotákba, és Kyousuke soha el nem olvadó jégből rakott falakat képzel maga elé, amíg Hachisuka-san nevetni nem kezdett, és azt nem mondta, szép álmom, egészen addig, amíg nem jön egy földrengés. És ha a vár falai üvegből lennének...

De Toyotomi Hideyoshi nem üvegből és jégből álmodott várkastélyt, hanem gránitból, és az ágyúk, melyek dörgését Kyousuke még mindig hallani vélte, semmilyen kárt nem tettek a vastag falakban. Hachisuka-san azt mondta előző reggel, hogy hamarosan a szentélyre fognak lőni, melyet Hideyoshi tiszteletére emeltek, és Kyousuke elborzadt a gondolattól, amíg Akayasha Takao el nem magyarázta, hogy aznap lesz Toyotomi Hideyoshi halálának az évfordulója, és mivel Hideyori mindenképpen le akarja majd róni a tiszteletét az apja emléke előtt, sokkal jobb esélyeik lesznek a győzelemre, ha a szentélyt ágyúzzák, mintha a megingathatatlan falakat. Ez legalább érthető volt, de Kyousuke továbbra sem tudott szabadulni a gondolattól, mit szólna az anyja, ha meghallaná, hogy egy szentélyre lőnek. Talán ugyanúgy rendre utasította volna Takaót, ahogy őt és a bátyját tette helyre gyerekkorukban... Talán még Tokugawa-samának és Toyotomi-samának is megmondaná a véleményét: hallgassanak az ágyúk és szedjék fel a tábor, vívjanak egymással párbajt a vezérek, az ő fiait pedig eresszék haza...

Kyousuke szeme előtt elfolyt az anyja képe, és csak most tudatosult benne, hogy lecsúszott egy fa tövébe, és a forrásból felszálló gőzbe mered. Ma van az évforduló? Vagy tegnap volt? Az idő, melyet az erdőben töltött, havas dombhátak és kopár ágak patakjaként csobogott el mellette.

Óvatosan a hasát kezdte tapogatni: a *yukata* merev volt a vértől, és ahogy a szövet alá csúsztatva a kezét, szinte érezte, ahogy az élete elszivárog az ujjai között. Ha itt lenne Takao, biztos azt mondaná, reméli, hogy legalább elég ellenséget magával vitt a túlvilágra – de Kyousuke nem volt harcos, csak egy paraszt fia, és a legközelebb akkor került az ütközethez, mikor Hachisuka-san felszerelését cipelte.

Takaónak viszont kardja is volt, és bár az arcát elcsúfító méhjegye miatt kezdték Akayashának, vörös démonnak hívni, Kyousuke hallotta, hogy az imafukui csata után azt beszéltek, tetőtől talpig vörösre festette a vér, elrejtve a méhjegyet és minden más emberi vonást az arcán. Ebben a csatában szerezte az *arebót*, amit aztán Kyousukénak adott: azt mondta, a buzogánnyal könnyebb bánni, mint a karddal, nem baj, ha sosem tanulta forgatni, mert csak oda kell vele csapni. Kyousuke néha próbálgatta is a súlyát, lendületet vett, hogy lesújtson egy láthatatlan ellenfélre, és elképzelte, ahogy az a csapása alatt a földre hanyatlik.

Arra azonban sosem került sor, hogy használja: az éjjeli rajtaütéskor nemhogy azt nem tudta, hol az *arebo*, de az is csak késve jutott el a tudatáig, mi történik körülötte. Mire álmos gondolatait összefűzte, és rájött, hogy az ostromlottak kicsaptak a várból, a sötétből érkező penge már bele is szaladt a hasába, és Kyousuke megfeledkezett a körülötte dúló csatáról. A fájdalom és a félelem nem hagyott helyet más gondolatnak a fejében, mint a menekülésnek.

Kivonszolta magát a táborból, mely csatatérre vált, el-elsesve futott a sár keményre fagyott hullámain át, a mély hóban, a bokrok csupasz ágaitól szaggatva maga se tudta, merre és hová, míg elért a forrásig, elég messze ahhoz, hogy az ágyúkat már csak a fejében hallja.

Mi lehet most Takaóval? Megveti, amiért elmenekült... Ha még él. Ha tudja, hogy Kyousuke elfutott, és nem az azonosítatlan holtak között fekszik, felismerhetetlenre zúzott arccal.

Egyszerre biztos volt benne, hogy vissza kellene mennie. Takao ezt várná. *Minek adtam neked az ararebót, ha már az első alkalommal elmenekülsz, hogy egy kutya halálával pusztulj el?* Talán az anyja is ezt várná. *Ha már meg kell halnod, Kyousuke, halj meg úgy, mint egy férfi. Mint az apád és a bátyád. Hogy tiszta szívvel sirathassalak, ahogy őket elsirattam.*

Ült a fa tövében, és nézte a gőzt, ahogy belefoszlik az alkonyatba. A homályba vesző ágak kastélyok vonalait karcolták a téli égre, s Kyousuke hatalmas tornyokat, tágas szobákat épített közéjük jégből és üvegből. A mennyezet szürke volt a Nara felett gyülekező felhőktől, a padló hófehér. Dúsan megrakott asztalokat látott, melyek mellett ott ült az apja, a bátyja és Takao, aki az utolsó üres hely felé intett, míg anyja sorra behúzta az üveg- és jégajtókat, hogy kirekessze a csatazajt, melyet Kyousuke még mindig hallani vél.

Az erdőben egy rézfácán rikoltott, és Kyousuke még egyszer kinyitotta a szemét, hogy lássa a forrást. Aztán a helyére siklott az utolsó ajtó, és a háborúból és a téli erdőből nem maradt semmi, csak a fácán hangja és a vízcsobogás, mely átszivárgott az üvegen.

ORR LAJOS: Földre lépés

Didi Xénia

A kút vize

J.-nek

Ma éjjel virrasztunk. Amikor valaki meghal,
az élők ébren maradnak. A sötétben lassú,
elmosódott mozdulatokkal nyúlunk egymásért.
A fájdalom intimitása, egy eddig ismeretlen közelség.

Amikor utoljára láttam, az út mellett állt.
Vizet engedett a kútból. Azt hiszem,
a virágait akarta megöntözni vele.

Itt mondd el nekem, hogyan futottál hazáig,
hogy amikor megfordítottad őt a földön,
a teste hideg volt és az arca már fehér.
Most eltemeted azt, aki a világra hozott.
Nem várom a fényt, magamhoz öllelek,
felsírsz, mint egy újszülött gyermek.

Egy napon, tudom, újra látjuk majd őt.
Egy kút mellett áll, vizet nyújt felénk,
hogy a hosszú út után szomjunkat oltsa.

Súly

Vezetek. Kopár, téli táj vesz körbe. Fagyott világ.
A távolban egy héja ereszkedik a föld felé.
Egyetlen emberrel sem találkozom az úton.
Korán sötétedik. Halotti csönd borul a falura.
A besszükülő tér magában hordozza
az összeomlás lehetőségét.

Sebzett vagyok. Erre akkor döbbsentem rá,
amikor először vettem le a hazugság ruháját.
Leoltottam a lámpát, csak a sötétben mertem
megmutatni magam neked. Az idő megsebez,
és az évek nyomát nem lehet lemosni.
Nehezen lélegzem az emlékek alatt.
Úgy képzeltem, elválaszthatom magamtól a múltamat,
ahogyan késsel levágjuk, ami nem odavaló.

*Tudod, éjjelente arra riadok fel, hogy hol vagy.
Ilyenkor erős karod szorít, és már tudom,
súlyod rajtam: a szeretet súlya.*

Tizenkét év

A Monument előtt ülünk egy padon, nyár van,
a meleg a blokkok közé szorult, azt mondod,
ha eljön a tél, te el fogsz menni velem.

Én nem hiszem el, de nem szólok, fejem
válladra hajtom, és tovább eszem a fagyaltot.

Nem ültem a Monument előtt azóta.
Talán már a padot is elvitték, mert tizenkét éve
nem ült rajta senki, én felnőttem, és a város már
csak távoli emlék, néha utcái bevillannak álmaimban,
bárcsak látnád, azóta hova jutottam.

Nézek egy képet, gyerek vagyok, a te arcod
már beteg, nem így emlékszem rád,
mosolygunk, mert még nem tudjuk,
hogy két év múlva összeesel abban a nagykárolyi
negyvenötös blokkban, negyvenkilenc évesen,
és nem búcsúzol el.

A temetőben állok, a föld hangosan koppan
a koporsó falán, a vállamon palást,
és tizenkét éve haragszom, mert meghaltál,
de most már megbocsátok, és egy napon majd,
ha gyerekeim születnek, a te neveden hívom,
és ott ülünk majd a Monument előtt.

SOMOGYI GYŐZŐ: Balassi Bálint-nap – Salföld

Ájtatos manók

A 4-es 6-os villamoson ültem, amikor a Jászai Mari téren felszállt egy hatvan-hetven körüli idős pár, és szokatlanul gyorsan ültek le velem szemben.

Az ember ilyen helyzetekben kíváncsi lesz az új arcokra, ezért óhatatlanul tanulmányozni kezdi őket, és igyekszik a lehető legrövidebb idő alatt összegyűjteni a legtöbb esztétikai ormótlanságot. A ruházatukban semmi érdemlegeset nem találtam: a bácsin élére vasalt öltöny nadrág, kékcsíkos ing, a néni térdig érő lila szoknya, fehér blúz. Háromszögre emlékeztető fejüket ijeszten vékony nyak tartotta, alakjuk szokatlanul nyurga, hosszúkás, végtagjaik kicsit görbék; kezüket összekulcsolva pihentették ölkben, mintha imádkoznának. Ahogy tetőtől talpig végigmértem őket, bőrük zöldes beütésű volt, jól harmonizált a villamos kékeszöld ülőkárpitjával.

Teltek a percek, meg sem mozdultak.

„Margitsziget, Margit híd”, szólalt meg a hangosbemondó, mire durr: a néni villámgyors taslit adott a bácsinak. A bácsi rezzenéstelen arccal, békésen ücsörgött tovább. Körülnéztem, látta-e valaki más is ezt a hipergyors akciót, de egyetlen megdöbben vagy felháborodott tekintettel sem találkoztam. Mosolyogva a szám elé tettem a kezemet, mert biztosra vettem, hogy az alig három órát pihent agyam szórákodik velem.

Elemeztem tovább őket. Mivel a néninek rendkívül vékony lábai voltak, a fáslival körbetekert, megdagadt bokáján akadt meg a szemem; talán a rossz vérkeringés és az ödéma jeleit rejtegeti.

„Margit híd, budai hídfő”, szólalt meg újra a hangosbemondó, és a néni megint lekevert egy fülest. Mi az isten... ezt biztos nem az agyam produkálta. De akkor miért kaphatta a bácsi? Valami légy? Ekkora? A néni ekkor hirtelen rám pillantott, én pedig azonnal lesütöttem a szememet és a táskám pántját kezdtem piszkálni. Lehetetlen, hogy más ne vegye ezt észre rajtam kívül! Újra körülnéztem, és megpillantottam egy srácot, akinek látnia kellett, de annyira közönyösen nézett ki a fejből, hogy elbizonytalanodtam. Igyekeztem szemkontaktust teremteni vele, de nyomkodni kezdte a telefonját. Én viszont meg akartam fejteni a jelenséget. Tudni akartam, miért kap ki minden egyes megállónál a bácsi. Pislogás nélkül figyeltem minden mozdulatukat. De a bácsi meg sem moccant, az ablakon keresztül nézegette az autókat, a plakátokat és az elhaladó embereket.

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy csak a csattanásra kaptam fel a fejemet, amikor bemondták a „Mechwart liget”-megállót. Hát ez nem bogár lesz... A bácsi kezére pillantottam: talán csipkedi, vagy szorongatja a néni combját, esetleg a kezét, netán tapossa a szandálját. Vagy bűvésztrükk áldozata lettem, és azért nem látom a zsványságot, mert mindig máshova figyelek. Van valami titkos jel, amit csak ők ketten ismernek? Biztosan, ahogy a szeretetnek, úgy az utálatnak is van egy elég komoly és ennyire... durva nyelve. De akárhogy is néztem őket, nem tudtam megfejteni, milyen metajeleket használnak egymás megértésére. Értetlenkedve kipillantottam a villamos ablakán. Meglehet, hogy ezekhez az utcákhoz vagy terekhez kötődik valami fájdalmas, dühítő emléke a néninek... Bár erről a kis szikár öregemberről, nem az volt az első gondolatom, hogy a 4-es 6-os vonalán laktak a hajdani szeretői. Mindenesetre elgondolkodtató, ahogy eltűri ezeket a kemény tenyereseket...

„Széna tér”, hangzott el, és a néni sovány karjával olyan gyorsasággal csapott le, mint ahogyan a rugós bicska pengéje ugrik ki. Lehet, valami performansz része vagyok, csak nem vettem észre? Ha pedig ez egy színjáték, akkor valamire ki kell futnia ennek az egésznek!

Ekkor a bácsi végre megmozdult, de csak épp annyira, hogy visszatolja az ornyergére a szemüvegét. Kikészülök, megveszek, hogy nem tudom a miértjét. Meg kell tudnom, hogy a végállomáson mi vár az örege – ha addig le nem szállnak. Most látom csak: gyűrűt viselnek mindketten. Valami rituálé lesz. Előjáték. Lehet ez a hosszú házasság titka? Csak erről nem beszélnek? De miért a villamoson? Miért kell szemtanú...

A végállomás következett. Teljesen befeszültem és fészkelődni kezdtem. Felkészültem az utolsó pofonra, az ötödikre. Egyre szaporábban vettem a levegőt, éreztem, ahogy az arcomat előnti a forróság.

„Széll Kálmán tér, végállomás”, mondta a hangosbemondó, én pedig visszafojtottam a lélegzetemet, a térdembe vágtam a körmömet és vártam. De ezúttal nem történt semmi. A néni kihúzott egy textilzsebkendőt a zsebéből, belefújta az orrát, és miután visszatúrte, adott egy puszit a bácsinak. A két öreg leszállt a villamosról és kézen fogva elbattyogtak.

Nem tudtam, mi van. Remegni kezdtem. Annyira összezavarodtam, hogy lekevertem saját magamnak egy pofont. Fájt. Kezemet az ütés helyére tettem, majd simogatni kezdtem a forró bőrömet. Jólesett.

FÁSKERTI ZSÓFIA: Szelfi és torzó –2019

Papp Gréta

hétpecsét

nem álmodunk drága festékről.
ébren tartanak a rosszul fedő, nevenincs színek.
meggyőzzük egymást, ezek is megteszik.
a százások lassan hizlalják az elefántos perselyt.
néha eltrombitálunk párat gyógyszerre, rezsire, kenyérre.
reped a derék, ha nincs mit kihányani.
bámuljuk a mocskos falakat.
pislogással próbáljuk rejteni a gyerekkor foltjait.

örökfény

oltár mögött sarok.
mécsesben táncoló örökség.
nem elég ráncos a kezem az imához.
minden perc lobbanás.
felismerem apát a lángok mögött.
elhiszem, hogy él az isten.
nagyot hasít a fába.
eldől a szentély, a sarokba táncolok.
menj egy kicsit arrébb, isten.

szent titkait

hogy méltóképpen ünnepelhessük, elnémulunk.

tétován dűnnyögöm a miatyánkot,
jöjjön el a te országod, eddig jutok.
a következő vasárnap hadarok, tátogok,
az ámen lemarad. hónapokig
töltögetek imákat a csöndbe,
elég hangosan, hogy egy bácsi rám pirítson:
csak bánd meg bűneidet.

bűn, ha betanult imáimat ismétlem?

zivatarharc

apával szeretjük a vihart, lilán kopog hátunkon a jég.
nincs szükség szavakra, háborúznak helyettünk a cseppek.
ami leesik, fénysebességgel a felhőben születik újjá.
az a néhány, ami rajtunk marad, nem él sokáig.
elsüllyed a rétegek közzé, keringőzik a vénákban.
és megállás nélkül ismétli magát, mint apa.
amikor a teraszon állva, némán harcolunk.

VÁRSZEGI KATA:
Regő rejtem karácsonyi
pásztorjáték díszlete
és bábjai (részlet 1)
2020

Pál Sándor Attila

Az érett Vojtina dala

Imposztor vagy.

Hitegetheted magad, egészségtelen zsenitudatot is növeszthetsz,
mint egy tumort, ami majd a sok keserűség miatt alakul ki agyadban,
hiszen sorra értek a kudarcok,
de hát ez az igazság.

Nem volt műhelyed,

nem jártál soha cincáltatni a szövegeidet, és nem a hübrisz miatt,
hanem mert féltél, hogy egyszer szembejön egy élesszemű kritikus,
egy igazán hozzáértő olvasó, mármint kezdő író, szóval egy nálad
evidensen okosabb és tehetségesebb gyerek,
mondod fitymálva,
gyerek,
és leleplez,
tévedhetetlenül mutat rá, hogy az, amit csinálsz,
jóformán semmit nem ér.

Ott mélyen, belül tudod,

hogy bizonyos dolgokat túl könnyű kézzel raktál fel,
hamarabb engedted el, mint kellett volna,
nem érlelted ki,
zölden zabáltad le, ahelyett, hogy hagytad volna megpimpósodni,
siettél, de hova a picsába,
a megjelenés mámore vonzott,
jelen lenni, óbégatni, ordibálni,
öregszel,
leigáznak a fiatalok, ők alakítják a közbeszédet,
holott te sosem alakítottad, volt,
hogy minden veled volt tele,
de senkit sem érdekelt, egy kezeden meg tudod számolni,
amikor valaki azt mondta neked, hogy tetszett neki,
amit írtál.

A kritikusok okos vagy butácska, de mindenképpen csavaros

okfejtéseikben vagy mellébeszéltek, vagy túlértékeltek,
vagy simán leírták,
mi az, amit csinálsz,
tulajdonképpen cinkos összekacsintás volt köztetek,
én is tudom, te is tudod, hogy ez nem az igazi,
de annyi nem igazi jön, árad,
hogy nem oszt és nem szoroz még egy,
vagy kettő, vagy az is simán lehet,
hogy ez az igazi tehetséged,

hogy imposztor vagy,
meg tudod téveszteni az embereket.

Nem voltál tehetségtelen,
közmegegyezélesen értelmes gyerek voltál,
érted, ötösök fogalmazásból meg szeretted olvasni,
okos voltál, azt mondták,
persze később rájöttél, hogy nem vagy az,
lenyűgöztek az igazi tehetségek, az igazi okosság,
a pengeagyak, a ragyogó emlékezőtehetségek,
a csavaros elméleteket pillanatok alatt magukévá tevő elmék,
akik aztán mindezt pontosan vissza is tudták adni és ráolvasni bármire,
a rengeteget olvasók,
a mély és igazi műveltséggel rendelkezők,
akiket meg sem közelíthetsz soha,
Baumgartner Zsolt a Minardival,
szinte mindig célba érsz,
csak a többiek 6 kört vernek rád,
nem vagy igazán versenyző,
vagyis versengő,
ja, konfliktuskerülő is voltál, te balfasz,
nem vagy tényező,
bár ott vagy a mezőnyben.

Ezt találtad ki magadnak,
és következetesen így alakítottad az életedet,
de az nem állítható, hogy az elsőprő,
ebben az irányban már korán megnyilvánuló tehetséged
predesztinált volna erre.
Ennyi erőbefektetéssel más területen is érvényesülhettél volna,
de ez lett az otthonod, az irodalom diktatúrája,
vergődő munkásőr vagy benne,
sötét figura,
aki bennfentesnek gondolja magát,
de igazából mindenki csak röhög rajta.

Imposztor vagy,
persze ez egyből behozza Bogusławskit meg Moliére-t,
de hát ezek üres nyomok, annyira nyilvánvaló,
hogyan szóra sem érdemes.
Könyvgyűjtéssel próbálsz pótolni valamit, nem lázas olvasással,
hiszen lassan olvasol és keveset,
furcsa érdeklődéseid vezetnek és vagyonokat költesz antikvár és új kötetekre,
kretén képregényekre,
építgetsz egy magánkönyvtárat,
felületességed emlékművét,
miért,
miért csak veszed, szerzed, gyűjtöd ezeket szakmányban,

és miért nem olvasod?
Miért gondolod azt,
hogy a birtoklás gesztusa, vagy az,
hogy hátizsákodban hordod magaddal azokat a könyveket,
amiket éppen olvasol, vagy amik éppen érdekelnek,
amikbe belekaptál, divatosak,
vagy éppen régiek, nagyon elütnek a mainstreamtől,
hogy már ez a hordozás jelent bármit is?
Túlsúlyos táskáddal, könyvekkel megrakva imbolyogsz az utcán,
ezzel a cipeléssel vezekelsz azért,
mert imposztor vagy.

Elvégeztél iskolákat,
megszereztél papírokat,
publikáltál mindenfelé,
és mégis,
és mégsem,
ülsz egy szerkesztőségben, egy jónevű kiadó szerzője vagy,
legyen könnyű neked a papír,
vagy a képernyő,
vagy a klaviatúra.

Imposztor vagy,
de lelepleznek. Nem sokan, pár olvasó,
akik álnevek mögé bújnak,
pár sort leböföntenek virtuális felületeken,
odaokádják gyomortartalmukat, s ott lelepleződsz hát,
hogy rossz az, amit csinálsz,
nem ér semmit, könnyű, elkapkodott,
sekély, átgondolatlan, kiérleletlen,
mint apró zöld koktélpáradicsom,
s egészében véve érdektelen.
Szar.

Mi könnyíthetne a lelkeseden?
Felhívást tettél hát közzé a többi impostornak,
s összeverődtek,
falusi fiúk és lányok,
fővárosi vagy agglomerációs lakhelyekkel,
volt köztetek programozó, aki hamar kiderítette,
kik a valódi személyek a nicknevek mögött,
csapatostul kerestétek fel ezeket az alapjában békés,
pingvinekként totyogó és családjaikat féltő,
meggyőződésetek szerint frusztrált és gonosz civileket,
többeteknek ebben az időben valamilyen alkotói ösztöndíja is volt,
és összevertétek őket, maszkban voltatok,
egyikőtök a *V for Vendettá*ból ismert maszkot vette fel,
és azt mondta, ti vagytok az önbíráskodó írók szövetsége,

Association of Vigilante-Writers,
vagy Writer-Vigilantes,
a többiekén orvosi, ffp2 és szövetmaszk,
a tiéd Venom túéles fogsorát mintázta,
aztán az egyik portyázó éjszakán,
az egyik álneves olvasónál nagyon elragadott a hév,
aki tényleg kegyetlen szavakkal kérdőjelezte meg egész poétikád,
az életed,
és olyan erősen rugdaltad a fejét,
amikor már a földön feküdt,
hogy végül behalt.

Imposztor vagy.
Lecsuktak, itt már nem kell játszani az agyad.
Imposztortársaiddal,
már nem annyira fiatal írókkal és költőkkel
töltöd majd napjaid hátralevő részét egy büntetőintézetben.
Állampuszta.
(Nevezzük át Magyarországot!)
Börtönversek, börtönnaplók!
Íme, hát rátaláltál az igazi hangodra,
az igazi műfajaidra.
Az alakoskodásnak vége.

Első ajtó

Laci beletapos a gázba, egy tranzitot előz. Kifelé szépen veszi az ívet, visszafelé kicsit túlhúzza a kormányt. Kiigazítja, végre pontosan a sáv közepén halad, a bal tükörben lesi a mögüle elmaradó tranzitot.

„Mégis csak kellett volna egy kávé a végállomáson” gondolja. „Kinyír a meleg. Ennek a vén szatyrnak is éppen a kánikulában kellett bevásárolni menni. Hát mi olyan sürgős? A Mamának is megmondtam, hogy maradjon otthon, majd én viszem neki, ami kell. Aztán meg csodálkoznak, ha jön a szívroham. Tessék, már fuldokol is. Csak nehogy itt haljon meg nekem, a buszon.”

Jolca nélinek a középső ajtóval szemközti ülésen esze ágában sincs meghalni. Csupán a sebtében bekapott mogyorós jégkrém egy darabja akadt meg a torkán, de már sikerült is felköhögnie. Zsebébe nyúl, zsebkendő helyett a csörgős jégkrémpapír akad a kezébe, abba köpi ki a mogyorót. Majd kidobja, ha leszáll.

Persze, ha Józsi vezetné a buszt, az más lenne. Felőle akár jégkrémmel is felszállhatna, csak ne kenje össze az ülést. Sőt, ha kell, megvárja az indulással utolsó falatokat, hiszen az első pár megállónál úgyse száll fel senki. Hová siessenek? De ez nem Józsi. Ez valami mogorva, borostás pasas, sose látta korábban. Tapossa a gázt, mint egy őrült, és te jó Isten, milyen nehéz a lába, mikor a fékre lép! Úgy kell markolni a kapaszkodót, hogy lilul az ember keze bele! Mit művelhet ez dugóban?

A centrum felé közelít a busz, a megállóban néhányan leszállnak. Már sípol a jelző, hogy tessék vigyázni. Valaki futva közeledik. Egy mandula szemű, fekete hajú nő, húzós bőrönddel, nagy hátizsákkal igyekszik a széles középső ajtó felé. Az utolsó pillanatban ér oda, lendíti a csomagot, felugrik, az ajtó csapódik és lenvászón ruhája szegélye a fekete gumi közé szorul. A nő egyik kezével a csomagjaiba kapaszkodik, másikkal a szoknyát próbálja kirángatni az ajtószárnyak közül.

– Normális? Miért csukta rá szegény kislányra? – horkan fel Jolca néni.

Nyílik az ajtó, a sofőr felpattan és hátra siet.

– Hát nem látja, mit csinál? Majdnem megsérült ez a szegény kislány! – háborog az asszony.

– Hallgasson már, nincs semmi baja! Különben is, a sípszó után magától csukódik, nem én csuktam rá.

„Miért nem hagytam ott a fenébe a jégkrémjével együtt?” gondolja Laci. A szegény kislány eközben helyet keres a buszon. A bőröndöt betuszkolja egy ülés mellé, leül, ölébe veszi a hátizsákot.

– Bérlettel jöjjön oda – veti oda neki a sofőr, az első ajtóra mutatva, és előre ballag.

Jolca nénit azonban nem lehet ilyen könnyen lerázni.

– De hát látta, hogy fel akar szállni! Erre pont rácsukja az ajtót! Komolyan mondom, hát már akárkit ide küldenek buszvezetőnek? Bezzeg a Józsi, az nem csinálna ilyet!

Laci megáll és lassan hátrafordul. A harminchét fokban elolvadt türelme utolsó cseppjeit igyekszik összegyűjteni. A néni néz és lassan, tagoltan magyarázni kezd.

– Megnyomom a záródás gombot. Ezután fél percig sípol, mielőtt becsukja az ajtót. A kis hölgynek volt ideje felszállni. A sípszó után az ajtó automatikusan zárul. De ha nem hiszi el, tessék csak előre jönni, megmutatom, és akkor majd nem vitatkozik hülyeségeken!

Jolca néni összezavarodva bámulja hol az ajtót, hol a sofőrt. Ez az automatás sípszó kicsit zavarosnak tűnik neki, de nem akar ostobának tűnni, így inkább visszavonul egy időre. Laci elégedett. Most már csak a kegyelemdőfés kell, hogy végre rend legyen a buszon.

– A bérletet! – dörgi oda a fiatal nőnek, aki már egy ideje nyugtalan tekintettel figyeli a jelene-tet. Nem érti, mi ez a virtus.

Jolca néni érzi, hogy tennie kell valamit.

– Bezzeg a Józsi ilyet sose tenne! – sóhajtja, mintegy maga elé, de azért elég hangosan ahhoz, hogy az egész busz hallja.

A sofőr tajtékzik. A vezetőfülkébe ront, hogy bemutatót tartson az ajtócsukódásról. Az idős hölgy szakadatlanul kárál, hogy ő igazán csak a szegény kislány miatt. A többi utas már menne, próbálják csitítani őket. A fiatal nő úgy dönt, hogy inkább tudomást sem vesz az egésztől, és keresni kezdi a szállása címét a telefonján.

– Jöjjön már előre a bérletével, süket vagy, kisanyám? – üvölt hátra a sofőr.

– De hát nem is érti! – kiált a busz végéből valaki.

– Ticket, ticket! – morog Laci és visszaül a vezetőfülkébe. Csak lenne már vége a napnak!

– Si, si! Boletó! – ragyog fel a fiatal nő arca, végre érti, mi a baj.

Sietve előkapja a jegyet, ott helyben kezeli. De a busz még nem indul.

– Ticket! Mi lesz már? – lép ki újra az utastérbe vörös fejvel a sofőr.

– De hát kezelte, most kezelte a jegyet! – Már egy komplett nyugdíjas-kórus védi a spanyol turistát.

– Mondják meg neki, hogy az első ajtónál kell bemutatni! A kurva életbe! Itt akarnak megrögzíteni?

Ekkor egy flanelinges férfi, aki eddig csendben figyelt, a spanyol nőhöz hajol, és kézzel-lábbal, néhány angol szó kíséretében jelzi neki, hogy vigye előre a jegyét és mutassa meg a sofőrnek. A hölgy riadt mosollyal, készségesen előre szalad, bemutatja a jegyet, és közben elhatározza, hogy a szállodában az első dolga lesz megszabadulni az útikönyvétől, amelyben azt írják, hogy a magyar nép igazán vendégszerető.

Jolca néni nem tűri, hogy másé legyen az utolsó szó.

– Hagyja már békén szegényt és induljon!

– Ne vitatkozzon, mindenkinek megvan a maga dolga! Az én dolgom, hogy vezessek. Maguknak pedig az a dolguk, hogy utazzanak! – zárja le a vitát Laci és nagy csattanással magára húzza a vezetőfülke ajtaját.

Végre elhagyja a megállót a busz. Jolca néni a spanyol nőhöz fordul. Ékes magyar nyelven, széles gesztusokkal magyarázza, hogy nem minden sofőr ilyen bunkó, a Józsi például nagyon is kedves, ő sose tett volna ilyet. A nő spanyolul válaszol. Jól megértik egymást, még azt is megtudja Jolca nénitől, pontosan hol kell leszállnia a hostelhez.

Laci sötét tekintettel figyeli az utat. Azt számolgatja, hogy a késés miatt mennyit vonnak majd le a béréből. Mindig van egy ilyen. Jönnek a bevásárlásból, összekennek mindent a jégkrémes kezükkel és kipotyogtatják a zsebükből a pálcikákat. Már felszálláskor látszik, abból, ahogy húzóskocsijukat erőlködve a buszra emelik, rosszálló tekintettel méregetve az embereket, hogy senki nem segít, ahelyett, hogy megkérnének valakit, már akkor látszik, hogy nem bírnak ki fél órát kussban, hanem kötözködni fognak, ha nem vele, akkor egy utassal, mindegy, csak legyen, aki szóba áll velük.

A spanyol nő feláll, jelez, az ajtóhoz cipeli a csomagjait. Laci nyitja az ajtót, megvárja, míg minden táskát biztonságban a járdára kerül. Most már úgyis mindegy. A nő mosolyogva int oda neki. Laci visszaint, és arra gondol, hogy amikor vége lesz a napnak, bemegy az éjjelnappaliba, és vesz a Mamának egy jégkrémet. Tölcséreset.

Juhász Tibor

15.000

A hajdani bányaigazgatóság és a meddőhányó. A fák rozsdás levele, a tető kátránypapírja. Pokróc az ablakban. A kályhacső, a lángnyelvek. A szétterülő füstcsíkok után nyúlnak. Fejsze. Kehes lovak sörénye. Szemétkupac a telek végében. Szélcsengők a korláton. Rajtuk a megcsillanó fény. Zsákok a motorháztetőn. Bennük virágföld, brikett. A sziklakert maradványain szőrösomók. Óvszer, fólia, műanyag kanál, egy napilap címdala. Szétvert terméskövek. Az égő gumi szaga. A cigarettádé.

K. kilép a kertivécé korhadt deszkái közül. Félmeztelen, tetovált. Két név a szíve fölött. A lányai intézetben vannak. A gyomra táján egy halálfejes figura borosüveggel. Állítása szerint éjszaka rendszeresen látja ezt az alakot, és ha a kaszás megszólal, hihetetlenül vékony a hangja. K. ilyenkor nevetve ébred. De ha nem beszél hozzá az álmában, akkor valami rossz fog történni. A bőr pörsenései. Hústövisek a bal hónaljánál. Kezet fogtok, mosolyog. Elnézést kér, hogy nincs becsatolva az öve, de egész nap dolgozott, most kényelmesen akarja érezni magát. Elővesz egy tasakot a zsebéből. Kérdezi, beszállsz-e.

Köszönsz N.-nek, K. barátnőjének, aki egy pohár kólát nyom a kezébe. Megakad a tekintet a lámpaburáról lógó légyapíron. Az asztalra rakod a pénzt. Mi ez, kérdezi a férfi. Az interjúért, mondd. Elmagyarázod, írtál egy riportot, az megjelent egy folyóiratban, és a honoráriumot neki akarod adni. Így igazságos. K. nevet. Tényleg, válaszolod. Miközben elteszi a pénzt, összegyűr egy betegtájékoztatót. Azt mondja, kár, hogy nem jár ide több író. Szívesen beszélgetne ennyi pénzért másokkal is. A szénsavtól libabőrös leszel.

Figyelitek, ahogy K. egy füzetlapra szórja a zöld növényi törmeléket, miután egy gyógyszeresdoboz füléből megsodorta a cigát. Az összetapadt részeket körömollóval vágja szét. Leveszed a kabátodat. K. kis halomba rendezi az anyagot. Megszagolja. Cigarettapapírt vesz elő, dohányt. A finomra vágott törmelékbe csippent. Tegyel bele még, mondja N.

Édeskés szag a szobában. N. az első slukk után behunyja a szemét. Miközben átnyújtja a szálát, rád néz. El akarod mondani neki, hogy a szövegedben Noéminek hívod. K.-nak pedig, hogy az ő neve Krisztián, és csak pár szót írtál a gyerekeiről. K.-nak eszébe jut valami, mond valamit, a hasát fogva röhög. Eltakarja a halálfejet. N. megint becsukja a szemét. Repedezett, száraz karkák az arccsontján.

A karórád ketyegése. Eszedbe jut róla az álszű percegése. A béketűrő pusztulás. Az erdő. A megsárgult, megégett iratok a bányaigazgatóságon. A cipőtálpak nyoma. És a hosszú, tekervényes vajatok a földben, ahová évtizedek óta senki nem tette be a lábát.

Képzeljétek el a jövőt

Tördeli az ujjait, rövidülnek a válasza. Zavarja a diktafon, szeretné, ha eltennéd.

Kell egy kis idő, amíg összeszedi magát. Kiteszed a cigidet az asztalra. Vegyél csak, mondd. Nincs légmozgás. Tüzet kér, csukott szemmel fújja ki a füstöt. Tizenöt éves. Nevettek. Feketék a körmei. A párja két évvel fiatalabb. Tésztát főz, ebédhez terít. Terhes. A sparhelt miatt elviselhetetlen a hőség.

Nem mered kinyújtani a lábad. Félsz, hogy felbotlik a lány. Sokkal idősebbnek, a fiú viszont fiatalabbnak látszik a koránál. Alig serkenő arcszörzet. Zöld törülköző a nyakában. Néha megtörli a halántékát. Kíváncsi vagy, hogyan képzelik el a jövőt. A hátadra tapad a póló.

A fiú az elhagyott portákról akar építőanyagot szerezni. A szomszédok szinte teljesen kifosztották már a völgyet. Vannak olyanok, akik a fővárosban vagy Kanadában próbálnak szerencsét. Ők sok mindent hátra hagynak. Egy cukorral kéred. A lány is kivesz egy szálat. A hetedig hónapban van. Lehajtod a kávé. Sok ruhája lesz a gyerekeknek, egy gardróbra is szükség lenne. Nyelved alatt zacc.

A lány telefonozik, a fiú arról beszél, hogy itt igenis lehet élni. Ezt a házat a szülei ajándékozták neki, mikor megtudták, hogy unokájuk lesz. A szülők fentebb költöztek, a dűlőút tetejébe. Feláll, elnyomja a cigit. Az ágy melletti komódhoz lép. A felső fiókból sárga mappát vesz elő. Büszkén lobogtat egy négyzetrácsos füzetlapot. Ajándékozási szerződés, kézírás. *Fiamnak ajándékozom ezt az ingatlant. Írásba adom, hogy nem fogom visszakérni soha.* Alul a két nevet nem tudod kibogozni. Dátum nincs. Visszaadod a papírt.

A vizet napjában kétszer a közkútról hordják. Se fürdő, se vécé, vödörök se. Az ágy lábánál kiszszekrény. Kartonok, csörgők. A fiú hamarosan elballag az általánosból. Ki akarja tanulni a festőszakmát, esetleg cukrásznak megy. Fonott nyaklánc lóg a komód egyik fogantyújáról. Elárulja a baba nevét.

A lány nem fog visszamenni az iskolába. Mindig gyerekre vágyott. Leszűri a tésztát. A sajtot nehéz reszelni a meleg miatt. A fiú kér még egy cigarettát. Adsz a lánynak is. Kilépsz, verőfény. Előveszed a diktafont. A kapuban leállítod a felvételt.

Purosz Leonidasz

A John Cage-vita

Ha megérveled, miért kell nekem tudnom
arról a négy perc iksz másodperc csendről,
kapsz tőlem egy puszit. Megbántottalak?
Kérlek, ne légy velem hideg. Mert akkor
nem foglak ám feleségül venni. És
vedd észre, ha viccelek, különben
komolyan mondom! Úgy unom már
a radikalizmust. Bújhatnál egy kicsit.
Szerinted másnak nem jutott eszébe?
Akkor minek megcsinálni? Jaj, csak
figyeljenek rám! A csend is zsong-bong,
igen. Ahogyan élet lenne az is, ha egy nap
mi egymásnak idegen és idegen lennénk
újra, akkor egyedül aludnánk, aztán előlről
kezdenénk valakivel, de hát ezt feltétlenül
hallani kell? Lélegzünk, puff neki.
Jó, mikor ideszuszogod a meleg levegőt.
Mindenki ehhez képest csinál zenét.
Olyan könnyű nem csinálni semmit,
olyan könnyű nem szeretni egymást.
Persze-persze, felforgató vagy és eredeti,
mehetsz a történelemből, szevasz.
Miért kéne bármi mást ismernem tőle?
Kettőnk közül nem én vagyok zenész.
Játszol valamit nekem?

Szekrényes Miklós

Örömfoci

(részlet egy készülő faluregényből)

Végre péntek, és végre délután. A tanszoba végén fociztak. Örömjáték, ezt a nevet adták neki, pedig ilyenkor szakadnak fel leginkább a heti sérelmek, s Misi örül a leginkább, ha nagyobb sérülés vagy konfliktus nélkül ér véget az utolsó óra. Otthon berakja a mosogatógépet. Aztán ül a számítógép előtt, jobb híján szörfölget a neten. Posztol, kommentel, megoszt. Családi eseményekről, ételekről és focimeccsekről készült képeket nézeget a fészbukon. Néha ráír egy tanítvány, szülő vagy nagyszülő, lelkiismeretesen válaszolgat nekik. Idegen házakba, teraszokra, kertekbe képzeletben magát. A lelke úgy közlekedik más emberek életében, mint egy számítógépes játékban. Úgy élnek benne ezek az életek, mintha bármikor kimehetne hozzájuk az udvarra. Tolja az időt. Nehezen tolodik, mint egy taktikailag képzetlen focicsapat. Közben zenét hallgat. Az élőket jobban szereti, mint a halottakat, a frisset inkább választja, mint a szikkadtat. Ha végképp beragad az idő, játszani kezd, többnyire csőépítősét, falrombolósat, egyszer-egyszer a pumpás nyulakat is kipróbálja, de abban nem jó. A monitor mellett ott a mobilja, hét óra után percenként ellenőrzi, nem jött-e üzenete. Negyed nyolc és nyolc között aztán pittyen egyet a telő, az sms szövegét meg sem kell néznie, mindig ugyanaz: „Iszunk addig egy sört?”* Már veszi is a kabátot, a hátizsákot és a cipőt, mormol valamit arról, hogy majd jön; amikor a kapuajtót zárja, a kutya szemrehányón néz rá. Misi tekintete a szemét keresi, de Buksi elfordítja a fejét. *Sosem jövök haza többé*, sziszegi Misi gonoszul. Ha tudna, a kutya sírva fakadna; Misi nem néz vissza, anélkül is tudja, hogy elülső lábaival a kapura támaszkodva addig követi tekintetével, amíg ő a park fái közt be nem sétál Buksi szürkületi vakságába.

A kocsmát, ahová tart, Flamingó bárnak hívják. A bagósok a bejárat mellett fújják a füstöt, ki a rózsaszínre pingált névadót ábrázoló cégér irányába, ki a másik arcába, ki pedig a trágyaszagú felhők felé. Jöttére kicsit megélnék, mindenki üdvözlő, rég nem csodálkoznak, hogy itt látják. Odabent Csubi már kikérte az első pálesz-sör kombót. Ahogy Misi bedobja az indító felest, mindig a falon függő kopott focimez felé néz. Egy tízes szám van rajta, a mágikus szám fölött pedig egy mágikus név: BEDÉCS. Ismeretlenül is tisztelettel gondol a viselőjére. Hat a pia, hat a közeg, az idő úgy telik, hogy az ismétlődések miatt nem telni látszik. Csubi a birsalmafáiról beszél, az örökké épülő Heverlandról, arról, hány szerencsétlennek volt kénytelen lefoglalni a tévét azon a héten. Aláfestésként a Republic vagy Kis Grófó szól végtelenítve. Általában a harmadik körnél kezdenek el biliárdozni. Mindenki jobb Misinél, de rendesek, sosem baszogatják a bénasága miatt. Többnyire Csubi a párja. Amit lehet, ő rendbe hoz, látványos bravúrokra is képes, olyankor nyernek, ha Misi idő előtt el nem teszi a feketét. Ha veszítenek, a helyükre lép egy új páros, ők pedig a slózi érintésével kimennek füstölni a krimó elé. Ha felhős az ég, mindig akad, aki megjegyzi, hogy egyedül ilyenkor van több csillag a Flamiban kapható kommersz konyakon, mint az éjszakai égbolton. Vagy az a szöveg járja még, hogy jó hideg van, nem az a szar meleg. Bólogatnak, röhögnek. Néha felcserélődnek, variálódnak a mondatok, alkalmazkodnak a helyzethez, amiről ilyenkor derül ki, hogy változatlanul nem változatlan. És ekkor, mindig ekkor feltűnik egy alak az utca közelebbi végén, és Misi tudja, mi fog történni a következő félórán. Sajka, mert ő az, már messziről kiabál: *Szevasz, tanár úr!* Mindig Misi az első, akit megölel. Aprónak és törékenynek érzi magát Sajka szorításában, örök borostája szinte felsebzi a fejbőrét. *Szevasz, tanár úr, bazmeg! Hogy vagy mindig? Minden oké*, hazudja Misi, ahogy kibontakozik a szorításból, és felteszi a lemezre a tűt. *Hát veled mi újság, Sajka, isznak még az emberek Egerben?* Sajka tekintetében őszinte felháborodás lobban, de Misi tudja, hogy nem rá haragszik, mert erre a kérdésre várt egész héten. És akkor elkezd. *Hogy isznak-e? Hogyne innának a nyomorultak, még jó, hogy isznak. Hát lehet itt nem inni? Persze, isznak, mint a ló, nincs is ezzel semmi baj, mi is iszunk, hozzatok már egy sört meg egy felest nekem meg a tanár úrnak.* Pénzt

nyom a legközelebb álló báméskodó markába. *Nem kell vissza, de siessél, mert megsomjaztam Egerben. Ők isznak, te meg szomjazol?*, teszi fel Misi álnaív intonációval az álnaív kérdést. *Hát mit igyak?*, bömböli Sajka, mint egy vámosi Pepin. *Azt a redvás kólát? Milyen kólát nem iszol te, Sajka? Semmilyenet, hörgi, de haljak meg, még álmomban vagy tök mátósan se tudna senki letuszkolnia a torkomon egy csepp Coca-Colát se, hát rögtön kihányném.* Ezek az egriek meg, folytatja, esküszöm, nem százasok, egyre többet isszák, annyit hordok oda, majd' beledöglök. Ott van nekik a bikavér, de az nem oké, csak a Coca-Cola oké. Szerintem abban is fürdenek. Megérkezik a piátok, koccintotok Skol, mondja Sajka. *De tudja, mi a legfaszább, tanár úr? Tele van a város japcsikkal, ott szelfiznek minden budiromnál. Hogy nem tudott időben kamikázé lenni mindegyik apja, esetleg a harakiri is befigyelhetett volna, de nem, mind megszületett, és özőnlenek Egerbe romszelfizni meg vedelni. Amúgy nincs velük semmi bajom, annyit vigyorognak meg hajlonganak felőlem, amennyit csak akarnak, de tudja, mit mondanak a boltvezetők meg étteremtulajdonosok most, hogy megszállták a várost a sárgák?* Itt jelentőségteljesen körbehordozza a tekintetét a menet közben felszaporodott hallgatóságon. *Te, Sajka, mondják, hozzád már pár rekesszel több Coca-Colát mostanában, mert ezek a vágott szeműek csak azt kamázzák. Érti ezt, Tanár úr? Eljönnek a halál faszáról Egerbe, és ahelyett, hogy a jó kis egri bort innák, Coca-Colát vedelnek. Bánom is én, ha nem bírják az alkoholt, igyanak Pepsit, vagy ott van a Parádi víz, de nem, ők csak a Cocát favorizálják, hogy öntenék nyakon mindet forró levessel az egri bigék! Most mondja meg, tanár úr, normálisak? Tanár úr volt már Japánban? Nem? De tegyük fel, elmenne oda, most őszintén, minden nem szelfizéssel eltöltött idejét azzal töltené, hogy Coca-Coláért remegne? Mik ezek, függők? Ja, böki a csendrésbe Csubi, te vagy kokódlérük. Ezen Sajka is elvigyorodik. Igyunk valamit a nagy ijedtségre, tol mindenkit a pult felé. Mit iszik, tanár úr? Egy lazát?, kockáztatja meg Misi a kézenfekvő, de kockázatos poént. *Milyen kólát kér bele tanár úr?*, kérdi a mit sem sejtő pultos csaj. Hirtelen csönd lesz, akkora csönd, hogy szomszéd telken trillázó rigó dallamvezetését tisztán hallani, még Kis Grófó is bekussol. Misi három trillányi időt kivár, aztán mondja csak, *á, igyunk inkább szakét, van ebben a csehóban szaké?**

Sajka felröhög, mire a kocsma népe hangos sóhajtással kiereszti a bent rekedt levegőt, Kis Grófó újra végtelenre állítja magát, biliárdgolyók koccannak, csocsó pörög, darts nyíl csapódik a táblába. *Már hogy lenne egy ilyen kócerájban szaké*, mondja vigyorogva Sajka, *hallod, csaje*, szól a pultoslánynak, *adjál nekünk a tanár úrral két tequilát, de sóval, citrommal, ahogy az faluhelyen szokás. Ti tutira megisztok kétszer két tequilát?*, kérdi ámulva a csaj. *Ez teljesen síkidom*, böki oldalba Sajka Misit, *ja*, válaszolja a pultosnak, *meg kétszer két korsó kőbambit*.

Még egy darabig hallgatja Misi, ahogy Sajka az egri kólahelyzetet elemzi egyre csituló indulattal, Csubi arról anekdotázik, hogyan kényszerül naponta elvenni a reménytelenek utolsó reményét. Facsarodik a szív, nyilván az alkohol teszi. Misit nem kérdezik. Nyitott könyv az élete. Ő a vicces és empatikus jófej tanár és fociedző. Mi gondja lehet? Mit keres ebben a krimóban egyáltalán?

Isznak, cigiznek, biliárdoznak, egyszer lerepül a golyó az asztalról, erre mindenkinek az ugrik be, amikor hokimeccsről jövet Sanya fel akart ugratni cangával a biliárdasztalra. Tompulnak, nyúlnak a szavak, a mozdulatok, Misi egyre hosszabban krétázza a dákót, pedig nem is játszik éppen, a japánokra gondol, valahol azt olvasta, könnygáz ellen legjobb a kóla, ezen majdnem besír, nézi Csubit, Sajkát, Sanyát és a többieket, még itt van, de tudja, hogy lesz olyan, amikor majd arra vágyik, hogy a csillagos ég alatt várhassa, hogy beforduljon a sarkon Sajka, megölelje, szidja az egrieket meg a japánokat, de leginkább a Coca-Colát.

*Czinki Ferenc: *Egy kocsma város*

Regős Mátyás

Vadhús

A Hotel Südtirolban nem múlnak az évek, pihenőiparrá dermedt az idő. Lankadt közönségük végképp kortalan. Kukából esznek a kivilágított sétányon hajnalban bóklászó állatok. A Tirol Restaurantban vadhús a menü. Őzike bácsi régóta billeg. Karosszéke mellső lábón áll, amorf mellkasa asztalnak feszül, nyelvével sötét húst dagaszt, miközben gyerekkori estéről mesél. Lógombóccal bombázták a várost, megbotozták a vézna lányokat, nem értette, a család miért zokog. Akkoriban egyik pincehajnal csak ő volt ébren a jéghideg poron, félhomályban kitágult a tér. Eljött érte a bús aga, kicsi és ősz az arca. Őzike úr itt mindig összecsuclik – a horgas Gaston jókor érkezik –, jégkrémre és keserűre tér. Őz bácsi nagyember, döntéshozó, a felelősségtől komplexusos. Távozóban hátba vágja Gastont. Érdektelen arcú tehetséges ober, a Hotel Südtirolban él. Anyja színésznő vagy kóbor perditá, alkalmi vendég volt a grandhotelben. A hegyek közé dobta magzatát. A húsdarab kikelt a kővilágból, koszt-kvartélyért robotolni állt. Elismerik a Tirol Restaurantban – lélektelen, született beosztott, halkán dolgozik, ügyes fiú. Borz kisasszony újrarihletődik, törzsvendég a Hotel Südtirolban, párolja az elmúlt éveket. Kortárs költő, szobrász, munkanélküli. Témái a passzív aktuális, az alakváltó én, a nemzés-paradox. Amerikás hangján elhadarja, legelőször vörös szemmel döntötték meg szabálytalanul, tizennégy volt, blonde world record, ami után nem maradsz akárki. Új költeménye belvilágát írja krémlevesbe tökmagolajjal, *Kőfiú van a szívem helyén*, megvan a címe, de manapság nem olvasnak az állatok, manapság minden kimerült. Akár az állam – aki újra és újra átutalja a havi árvaellátás összegét szerencsejáték-függő fiának –, teszi szavait közzé. A kőpincér Gaston továbbhalad. Elvégezte dolgát, erkélyről lógatja lábait, mazsolázza az elhangzottakat. Lógombóc bombák, nemzés-paradox, kifogástalan értelmiség, robosztus jattoló vadak. Akárcsak tegnap és tegnapelőtt a hegyszoros feletti párkányról, úgy löki magát mélybe, tudja, nem ér le a teste, a Hotel Südtirolban nem múlnak a percek, percek híján a szikla nem zuhan, pihenőiparrá dermedt az idő. A kivilágított sétányon holnap is kukából esznek a bóklászó vadak. Vadhús a menü a Restaurantban.

A bárány fia

Bárány vagy anyám, válaszolj.

Miért van ez a tombolás? Felriadok éjszakánként, mosdóba megyek, elfogyasztok egy pohár vizet, és alig lassul a lüktetés. Másodpercenként lélegzetvétel, pórásra kötöm az állatot, de nem enged, nem csitul. Ismered sajátos alkatom, szokásaimról könnyű szívvel megállapítasz egy életet. Mitől fél három éven át szoptatott fiad? Sorold gyerekkorom jellemző meséit, mondókázz, dúdold az altatómat. Tíz se voltam és az iskolában kutyának neveztek, téged meg jó bőrnek, anyám. Fülemlre csaptak zsíros ujjakkal, visszhangzik ma is a lerágott köröm. Öltözz fel, kutya, hideg a délelőtt, büdös vagy, kutya, mosakodj, jó bőr az anyád, kutya. Nem kérdeztél, hogy letagadhassam fájó tagjaim, dagadt szemem, üresen zúgó kölyökkoponyám. Szentgyónásra vittél. Hazudtam össze-vissza, és tisztelt atyák meginvitáltak ókori liturgiákba, Krisztussal úsztam vasárnap délelőtt. Kiskutya ministrált talpig fehérben a kőbányai lengyel plébánián. Emlékszel még a templomra, anyám? Neobarokk kutyaól. Gyerekmellem ritmust váltott a zsolozsmára, bárányszemeid semmit se láttak ebből.

Már nem hívnak kutyának, anyám, csak belök a reflex a plébániára. Názáreti Jézus a legszimpatikusabb történelmi személy. Templom ez, nem kutyaól. Közösségi tér. Dobok a perselybe, imádkozom, a Miatyánk, akárcsak a Hiszekegy, hosszúra engedett póráz – összegabalyodik torkomon. Üdvözlégy, anyám, csak az működik. Riadtan nézek otthonomra, fekhelyemre a régi épületből, lüktet a sötétség, zihálva süllyed és emelkedik a bárány fiának mellkasa. Miért vagyunk egyre csöndesebbek?

Válaszolj, bárány, szót fogadok.